

HET GELUK VAN DE ARME

Verlangen is een luxe. Ik herinner me niet waar ik deze woorden las of hoorde. Toch moet ik eraan denken terwijl ik *de foto van het jaar* bekijk, met als titel *Hardship of Life* of *Ontberingen van het leven*. De foto is genomen door de Turkse fotograaf Mehmet Aslan. Je ziet een jonge vader op slechts één been -en een grote prothese- die zijn zoontje hoog de lucht insteekt. Een zoontje zonder armen en zonder benen. Beiden lachen breeduit naar elkaar. Je kan hun schaterlach bijna horen. Het is een foto om koude -of warme- rillingen van te krijgen. Foto en verhaal gaan de wereld rond.

Het verhaal speelt zich af in Idlib, een oorlogs- en vluchtelingengebied in het noordwesten van Syrië. Bij een gewelddadige aanslag in 2014 verliest vader Munzir een been. Drie jaar later, in 2017, wordt zijn vrouw Zeynep het slachtoffer van een gifgasaanval. Het saringas is bijzonder dodelijk en internationaal streng verboden. Zeynep is op dat ogenblik drieënhalve maand zwanger maar overleeft de aanval. Goed drie maanden later brengt ze hun zoontje Mustafa ter wereld. Een baby zonder ledematen: zonder benen en zonder armen, behalve twee kleine stompjes. Medische experts wijten de misvorming aan het chemische gifgas en/of aan de medicatie om Zeynep te redden. Het gezin kan vluchten vanuit Syrië naar Turkije. Daar wenden ze zich tot diverse artsen en ziekenhuizen. Tot nu toe weten de ouders nog niet welke behandeling voor Mustafa mogelijk is, laat staan welke operaties hij nog zal moeten ondergaan om zich met prothesen te kunnen bewegen. Voorlopig verplaatst de kleine Mustafa zich door als een bal over de grond te rollen. Zijn ouders hopen op internationale aandacht en ondersteuning voor hun kind. Verlangen, noemen we dat. Het verlangen van de arme.

Terug naar de foto. Als een fiere vader steekt Munzir zijn zoontje in de lucht. Zoals elke vader doet, fier en gelukkig. Hij kijkt zijn zoontje recht in de ogen en lacht. Mustafa lacht voluit terug. Zoals elk kind dat even mag zweven in de lucht, in de sterke armen van zijn vader, boven hem uit. Een aanstekelijke lach. Puur en gaaf. Ontdaan van elk droombeeld of elke zelfzekerheid. Geluk, noemen we dat. Het geluk van de arme.

Op zondag 28 november 2021 begint de jaarlijkse advent. Vier weken voorbereiding op het feest van Kerstmis. Wat zullen we tegen Kerstmis in huis halen? Welke pakjes zullen we onder de kerstboom leggen? Onder mijn raam is de kerstshopping al begonnen. Wat staat op ons verlanglijstje? Veel waarvan andere mensen niet kunnen dromen. Of slechts kunnen dromen. Omdat het buiten de mogelijkheden van hun leefwereld ligt. Of buiten de grenzen van hun lotsbestemming. Of buiten de grenzen van hun levensjaren. Menig verlangen rijmt op luxe. Een surplus voor wie al veel of teveel heeft ontvangen. Als een Matheuseffect: *'wie heeft zal nog meer krijgen, en wel in overvloed, maar wie niets heeft, hem zal nog ontnomen worden zelfs wat hij heeft'* (Mat 25,29).

Met Kerstmis straalt een lach over de wereld. Puur en gaaf. Een lach uit armoede geboren. Een lach als die van Munzir en Mustafa, twee mensen met samen slechts één been en twee handen. Een gekwetste vader en een gehavend kind. Terwijl Zeynep meekijkt, als vrouw en moeder evenzeer gekwetst. Ze lachen omdat ze leven en omdat ze elkaar hebben. Enkel daarom. Al de rest is bijzaak. Meer dan elkaar kunnen ze nu op hun verlanglijstje niet zetten. Tenzij Gods zegen, misschien. Die kan er nog wel bij. Zo ongeveer -denk ik dan- moet Gods lach eruit zien. Een lach zonder luxe. Een lach om het leven. De lach van een arme. Zou het in Bethlehem niet daarover gaan? Zouden Zeynep, Munzir en Mustafa anno 2021 geen weerspiegeling zijn van Maria, Jozef

en Jezus in hun stal, de kerststal? In ieder geval: ik zal de *'foto van het jaar'* naast mijn kerststal plaatsen. Om Gods lach te zien. Ik wens je graag een gezegende adventstijd!

+ Johan Bonny